

För Seth, Lars
och Jerker
är tåg ingen
barnlek

Leksakståg köps och görs sedan om för att bli mer verklighetstroga. Små detaljer byts ut och så förvandlas det moderna tåget till ett typiskt tåg från 1940-talet.

Foto: BÖRJE THURESSON

Lars Kempe, Jerker Andersson och Seth Olofsson tillhör föreningen Mälarmodulmötet, som har funnits i tre år.

Foto: BÖRJE THURESSON

”Järnvägar – det är vår modell!”

Ett tåg åker förbi en hage med bråkande får. Med skrikande bromsar stannar det vid stationen.

Det kunde ha varit ett riktigt tåglandskap. Men det är en 120 meter lång modell-järnväg.

Det är bara fantasin som sätter gränser. Det finns flera olika tåg som åker igenom sommar- och höstlandskapen. Ibland stannar de vid järnvägsstationerna utmed vägen. Kanske för att hämta upp människorna som sitter där och väntar. För visst ser det ut som riktiga människor, figurerna som konstnärerna har placerat på perongen.

Några städer i järnvägslandskapet är påhittade, andra finns på riktigt. Miljöerna som byggs på verkligheten är oftast avbildade

från ett foto. Fotot finns bredvid modellen. Det går att se en tydlig likhet.

– Att bygga modelljärnvägen är som att fiska. Det är avstressande från jobbet, säger Seth Olofsson, en av de 50 medlemmarna i föreningen Mälarmodulmötet.

Verklighetstrogen miljö

Han berättar att många är teknikintresserade, resten är konstnärer. Alla hjälper varandra för att få en så verklighetstrogen miljö som möjligt.

– Varje landskap skapar minnen hos många äldre besökare, berättar Seth Olofsson. Många ser våra tåg från 1950-talet och minns sin barndom.

Det märks att det ligger mycket teknik bakom. Föreningens elguru Lennart Engblom ser till att

allt är kopplat rätt och fungerar som det ska.

Två, tre gånger per år träffas föreningen Mälarmodulmötet och bygger ihop den detaljrika skapelsen. Härligt hemma! träffar dem på Tekniska museet i Stockholm. Besökare i alla åldrar vill se modelljärnvägen, som är en blandning mellan ett konstverk och en järnväg.

Varje medlem har byggt sin del av järnvägen, som består av två olika rälsystem.

När utställningen är över plockas järnvägen isär och varje medlem tar med sig sin del hem. Där förvaras den tills det är dags för nästa utställning.

Seth Olofsson visar tillsammans med Lars Kempe och Jerker Andersson att det gjorts gubbar som dricker. De för glaset till

munnen, ställer ner det på bordet och höjer det sedan igen.

Lite längre bort finns en kran som rör sig. Medlemmarna i föreningen tittar på varandra och skratrar när kranen höjs och sänks.

– Det viktigaste är inte att vi bygger det bästa och dyraste tåget utan att vi har roligt ihop, säger Lars Kempe.

Till Astrids sjukus?

Seth Olofsson håller med. Han har en dröm:

– Jag vill ställa upp järnvägsmodellen på Astrid Lindgrens barnsjukhus så att alla de sjuka barnen kan se detta. Det här är inte ett vanligt tåg som du kör runt på en järnväg. Det är ett återskapande av verkligheten.

Rebecca Muñoz Carlsson

rebecca.carlsson@aftonbladet.se